

OLIMPIADA INTERNAȚIONALĂ DE LECTURĂ
7 septembrie 2017

Nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

PORTRETUL UNEI FAMILII TURCEȘTI

de Irfan Orga

Sfârșitul anului 1914 și Turcia în război.

Cât de puțin însemna asta pentru mine și pentru familia mea, poate cu excepția tatei, care avea darul viziunii și a prevăzut lucrurile cu mai multă claritate!

La început, dar numai atunci, în casa mea nu se schimbaseră nimic. E adevărat că nu mai mergeam la școală, dar evenimentele din casă se derulau la fel.

Într-o seară, vecinii noștri urmau să vină la cină și, război sau nu, tot trebuia să-i servești cu mâncare și vin. Bunica s-a arătat foarte interesată de acest mic și liniștit dineu. Simțea că nu putea avea încredere că Feride o să pregătească totul ca la carte și deplângea pierderea lui Hacer.

Unul dintre felurile de mâncare pe care le-a dorit în mod deosebit la masă a fost *lahana dolması* – frunze de varză umplute –, care îi plăcea foarte mult, și și-a petrecut toată dimineața plângându-i-se mamei că Feride o s-o dea în bară. În cele din urmă, s-a dus ea însăși în bucătărie, și-a prins un șorț mare peste rochia neagră de satin, și-a pus multele inele într-un loc sigur și s-a apucat de pregătit *lahana dolması*. I-a explicat lui Feride că, deși realmente ea nu gătise niciodată așa ceva, știa totuși la perfecție cum trebuie făcut.

Evident, Feride a privit cu foarte multă suspiciune pregătirile zgomotoase ale bunicii și i-a fost greu să-și vadă de orice alte treburi, din moment ce bunica i-a stat permanent în cale.

Mi s-a dat voie în bucătărie ca să privesc. Eram pus întruna să fac una, alta – toate fiind, apropo, cele mai murdare treburi.

A chemat-o pe Feride lângă ea și i-a făcut o demonstrație despre felul cum trebuie tăiată ceapa, a căutat indicații într-o carte veche de bucate, apoi și-a exprimat dezaprobarea față de acestea. A tăiat plină de elan ceapa, chemându-le pe mama și pe İnci să fie martore la priceperea ei. În timp ce bunica era ocupată să explice cât de capabilă era ea, Feride încerca disperată s-o întrerupă, ca să-i spună că apa în care pusese frunzele de varză la fierț dădea în foc și s-o întrebe ce să facă. Bunica nici n-a băgat-o în seamă. Mama i-a spus cu prudență că i se părea că se pregătea cam mult orez, mai ales pentru o cină liniștită cu doar câțiva oameni. Fără să-i pese, bunica a ignorat-o și pe ea și a purces la spălarea și scurgerea orezului. Apoi s-a apucat să amestece în el ceapa fin tăiată, iar biata Feride, care nu s-a mai putut abține, a izbucnit într-un plâns zgomotos. Bunica s-a oprit din amestecat, uitându-se uluită la Feride, care bocea de zor, întrebând-o dacă s-a întâmplat ceva rău. Printre sughițuri, biata Feride a bolborosit că ceapa trebuia prăjită cu *şam fıstığı*, fistic în ulei de măsline, înainte să fie amestecată cu orezul.

Bunica s-a oprit nesigură, apoi a întrebat-o pe mama ce spune cartea de bucate. Din nefericire, cartea de bucate spunea același lucru ca Feride.

Bunica s-a uitat în jos la degetele ei murdare, la grămezile de orez irosit amestecat cu ceapa irosită, apoi și-a splălat mâinile la robinet, declarând că ea a terminat cu gătitul. Într-o tăcere apăsătoare, și-a desfăcut șorțul, și-a pus înapoi toate inelele pe degete și i-a spus lui Feride că poate să facă ea însăși *dolma* – așa cum scrie în cartea de bucate. S-a jurat că nu mai calcă în bucătărie, așteptând din partea lui Feride puțină recunoștință, nu

bocete. Apoi a ieșit semeață să-și stropească mâinile cu apă de colonie. După aceea, s-a plâns de mirosul de la frunzele de varză, fiind de părere că trebuiau aruncate la gunoi și înlocuite cu foi de viță-de-vie. A mai potolit-o mama și a condus-o în salon încă boscorodind. A început apoi o tiradă, subliniind defectele lui Feride și meritele absentei Hacer.

În acea seară, în ciuda părerii proaste a bunicii mele despre Feride, pe masă a apărut un platou superb cu *lahana dolmasi*, iar bunica le-a spus tuturor că ea însăși le-a gătit. Când a văzut mirarea de pe fața mea, m-a privit țintă cu atâta aroganță, că tot eu m-am înroșit și m-am uitat primul în altă parte. Într-adevăr, pe jumătate mă convinsese că ea avea dreptate.

Invitații noștri au ajuns devreme și au fost conduși în salon, unde focul trosnea vesel în șemineul de lut, iar İnci le-a adus farfurioare cu *lokum*.

Yasemin și Nuri au fost politicoși și foarte serioși. În sufragerie, au stat cu Mehmet și cu mine la o masă mai mică într-un colț, în vreme ce părinții noștri mâncau la masa mare de nuc din centru.

În timpul cinei, bunica a vorbit plină de viață, fiind convinsă chiar să ia și o gură de *raki*, care-a îmbujorat-o.

Tocmai când se servea desertul – felii de pepene galben pe un platou de argint, cu gheață împrejur – s-a auzit un zgomot ciudat, ca de tobă. Ca la un semn, toată lumea de la masa cea mare a amuțit. Eu, băgând de seamă tăcerea, m-am uitat la ei și-am văzut cum bunicii îi dispărea roșeața de pe față și cum mâna mamei se întindea tremurând după un cuțit pentru fructe.

„Bat tobele în seara asta”, a zis tata. „Asta înseamnă că urmează un anunț. Să sperăm că de bine.”

„Tobele se bat în timpul Bairamului sau Ramazanului, dar în seara asta nu-i nici una, nici alta. Ce-ar putea fi?”, a răspuns vecinul nostru, Orhan Bey.

„Bat tobele și pentru război”, a spus cu sfială mama, și cu toții ne-am uitat la ea, surprinși că a intervenit într-o discuție de-a bărbaților.

„Sevkiye *hanım*, sper să te înșeli. Sper sincer să te înșeli.” Orhan Bey a vorbit tremurat, agitat, neputând să-și ascundă pe de-a-ntregul spaima.

Bătaia slabă de tobe a continuat, iar noi am terminat desertul aproape în tăcere. Adulții s-au jucat cu pepenele, fără poftă, iar bunica a desfăcut o mandarină, tăind cu precizie coaja colorată și făcând-o să stea în jurul fructului ca o floare. A împărțit-o în patru bucăți cu degetele ei dibace, a pus-o în farfurie și a stat așa, uitându-se la ea cu privirea pierdută, ca și cum s-ar fi întrebat cum ajunsese acolo. Tobele se auzeau mai aproape și eu am început să tremur, căci frica celor mai în vârstă mi s-a transmis, încă o dată, și mie.

S-au ridicat de la masă, femeile s-au îngrămădit la fereastră, iar tata și Orhan Bey s-au dus pe hol și au deschis ușa de la intrare. M-am furișat după tata și am stat în spatele lui, în întuneric. Tobele erau și mai aproape acum. Făceau să se audă nenorocirea, mesajul lor îngrozitor, și nici până în ziua de azi nu pot suporta sunetul tobelor.

Îl auzeam pe Bekçi Baba anunțând ceva, dar era prea departe de noi ca să putem înțelege ce spunea. Tata și-a pus mâinile pe umerii mei și eu m-am lăsat înspre el, simțindu-mă pătruns de frig și de o nefericire insuportabilă. Apoi Bekçi Baba a făcut colțul pe strada noastră, fiind însoțit de un om care bătea cu jale o tobă mare. S-au apropiat, cu toba bătând întruna. Dum-dum-du-du-dum-dum, se auzea toba, iar Bekçi Baba a apărut sub felinarul din fața ușii noastre ca să-și strige veștile cutremurătoare.

„În următoarele 48 de ore, bărbații născuți între 1880 și 1885 trebuie să se prezinte la centrul de recrutare. Cei care nu vor veni vor fi puși sub acuzare.”

Și acel dum-dum-du-du-dum-dum a pornit mai departe, tristețea din bătaia tobei răsunându-mi până-n inimă.

„Ce înseamnă asta, Bekçi Baba?”, i-a strigat Orhan Bey.

„Război! Război! Nu știi că țara ta e-n război?”, a fost replica.

Bekçi Baba s-a îndepărtat și omul cu toba, un bărbat foarte bătrân, l-a urmat, să dea de știre mai departe.

Am mers înăuntru, la doamne. Erau acolo, la fereastră, ca trei flori răsărite din bezna nopții, cu rochiile lor de mătase și cu chipurile în întregime palide.

Doamna Müjgan a început să vorbească, apoi s-a clătinat, nesigură, și a leșinat în brațele mamei. Yasemin și Nuri au alergat la ea, strigând „Anne! Anne!”, iar İnci a fost trimisă după apă de colonie, cu care urma să i se maseze încheieturile mâinilor și fruntea doamnei Müjgan. Cât timp mama era ocupată cu ea, Orhan Bey și-a pus brațele în jurul celor doi copii ai săi și a spus: „M-am născut în 1885”, apoi, fără să mai poată adăuga ceva, l-au podidit lacrimile.

Își strângea copiii aproape de el, atât de tare, încât Yasemin a țipat că o doare, apoi le-a dat drumul, uitându-se pentru o clipă sau două la ei cu ochii unui somnambul – ochii unui bărbat care în fața lui nu mai vedea doi copii speriați, ci nopți negre, nesfârșite și împuțite petrecute în tranșee, focuri de armă, care uneori luminează cerul și, într-un final, noaptea lungă și neagră a morții.

Soția lui și-a revenit imediat. El a luat-o de braț și, foarte respectuos, i-a mulțumit mamei pentru seara aceea și pentru ce încercase să facă pentru soția lui.

Ne-a urat noapte bună. Tata a plecat cu el prin grădină, cu cei doi copii ținându-l strâns de mână. Mehmet a fost luat pentru a fi îmbăiat, iar eu am rămas în salon cu mama și cu bunica.

„Ahmet s-a născut în 1885”, a spus bunica.

Și a tot repetat asta încet, iar și iar, ca pe-o litanie.

A doua zi, tata a plecat de-acasă devreme, pentru că se ducea în Sariyer să-l vadă pe unchiul Ahmet.

Toată acea lungă zi casa a fost ca și moartă. Am încercat să mă joc în grădină cu Mehmet, dar eram plictisit și agitat, simțind acut neliniștea părinților. Nici urmă de copiii de alături și primul indiciu că era ceva neobișnuit în legătură cu acea zi a venit odată cu bucătăreasa doamnei Müjgan. În momentul acela eu eram pe veranda din spate și am auzit-o întrebând pe Feride dacă a trecut *bakka*-ul (băcanul) cu pâinea. Feride i-a răspuns că și ea îl aștepta, fiindcă nu avea pâine proaspătă pentru masa de prânz. Au mai stat de vorbă în șoaptă câteva minute și, cu toate că părea să fie ceva grav în discuția lor, n-am reușit să înțeleg nimic. Am rămas doar cu senzația aceea ciudată și neconfirmată că se întâmplă ceva rău, dar n-am reușit să-mi dau seama ce anume. Dimineața a trecut. Înci a pus masa de prânz, dar pâinea proaspătă tot n-a apărut. În cele din urmă, Feride a informat-o pe mama, care n-a dat importanță chestiunii, spunând că în mod sigur *bakka* uitase de noi în ziua aceea, și i-a dat voie lui Feride să plece să cumpere pâine. Am așteptat-o mai bine de o oră să se întoarcă, cu mama din ce în ce mai nerăbdătoare, dar când a revenit, ruptă de oboseală, era tot fără pâine.

„Ce se petrece?”, a întrebat mama foarte surprinsă.

„Nu se găsește pâine nicăieri, *hanım efendi*”, i-a răspuns Feride. „De când am plecat, am stat la coadă, cu oamenii gata-gata să se omoare și să-și spargă capetele ca să ajungă aproape de ușa butarului. Unii dintre ei cumpărau câte douăzeci de pâini odată. Toate familiile din cartier sunt acolo, cu toți copiii și toți servitorii, și toți încearcă să ia câte o pâine fiecare. Butarul vânduse tot pâine când să-mi vină și mie rândul.”

Așa că ne-am așezat la masă, bombănind că trebuia să mâncăm pâinea de ieri. Nu știam că va veni o zi când vom fi bucuroși să mâncăm și pâine veche de o săptămână.

În timpul după-amiezii, Feride a plecat din nou să caute pâine, dar s-a întors tot cu mâinile goale. De data asta a povestit că băcănia era închisă și că, deși coada era mai mare ca niciodată, nimeni nu știa când avea să se deschidă. În ziua aceea, toată lumea era nervoasă și pe punctul de a ceda. Bunica stătea și citea din Coran, arătând cuviincioasă și pioasă îmbrăcată în rochia ei neagră și palidă la față. Mama și-a petrecut ziua mai mult pe la ferestre, în mod ciudat cu mâinile goale, așteptând să se întoarcă tata. Ce diferență era deja între ele! Privind-o pe bunica citind cu atâta sobrietate din Coran, mi-a fost greu să o regăsesc în ea pe bătrâna hazlie care doar cu o zi înainte ne făcuse pe toți să râdem de strădaniile ei culinare. Mama era albă ca varul, fapt scos în evidență și de culoarea închisă a rochiei, și-și ținea mâinile ocupate sucindu-le și răsucindu-le fără încetare în poală. La un moment dat, i-a cerut lui İnci să-i aducă un pahar de vin, iar solicitarea ei a părut atât de neobișnuită, încât, pentru o clipă, İnci a uitat de bunele maniere și s-a holbat la ea cu ochii mari de uimire.

Tata s-a întors în toiul după-amiezii, fără să fi reușit să-l găsească pe unchiul meu. Mătușa îi spusese că plecase dimineața devreme spre centrul de recrutare și că nu știa unde era acum. Era, observase tata, foarte tulburată.

În drumul său înapoi spre debarcader, trecuse pe la centrul de recrutare din Sariyer, dar acolo era numai confuzie și rumoare. Funcționari istoviți își zăbierau instrucțiunile, iar civilii erau strânși în turme, ca vitele, flămânzi, sperați și apatici. Nimeni nu fusese în stare să-i dea vreo informație despre unchiul meu. De fapt, după câte se părea, nimeni nu avusese timp să asculte întrebările tatei și, la un moment dat, riscase să fie băgat laolaltă cu ceilalți recruți. Mama i-a pomenit de incidentul cu pâinea, iar el a răs obosit. Străzile, a spus, erau pline de oameni cuprinși de panică, toți căutând ceva să cumpere, să pună deoparte. Veștile despre intrarea Turciei în război răspândiseră teama în Istanbul și, în unele părți ale orașului, aveau loc revolte.

A ieșit el însuși să caute pâine și s-a întors după multe ore cu o pâine mică și caldă în mână. Era obosit în ultimul hal și abătut și avea pe față o zgârietură mare pe care i-o făcuse o femeie înnebunită de panică ce încercase să-i șterpească pâinea.

Cina a fost sumbră, cu noi, copiii, împinși de la spate să mâncăm mai repede, iar adulții prefăcându-se în tăcere că mănâncă. Duse erau serile relaxate, pline de râsete, cu mâncare bună și conversații plăcute, cu epigramele inspirate și malițioase ale bunicii și cu mama, tăcută și timidă, oferindu-și grația și frumusețea ca o contribuție la cină.

A doua zi dimineața, unchiul Ahmet a venit la noi să-și ia rămas-bun. Eu și cu Mehmet l-am salutat tăcuți, de data asta fără zarvă, fără agitație, căci chipurile părinților noștri ne-au dat de înțeles cum trebuie să ne comportăm. Adusesse cutii de bomboane pentru noi și am fost trimiși în sufragerie, în timp ce ei au discutat în salon despre problema serioasă a războiului.

Unele întâmplări din viață ni se păstrează intacte în memorie, creând imagini atât de vii, atât de clare, încât le poți vedea cu ochii minții pentru totdeauna. O astfel de amintire e ziua aceea de noiembrie când unchiul meu ne-a vizitat pentru ultima dată. Era o dimineață rece și tăioasă, iar soarele se juca în spatele norilor ce goneau pe cer. Casa era calmă și liniștită, ca și cum nimic important nu se întâmpla în afara ei. Îngrijitorul, om bun la toate, mătura de pe terasă ultimele frunze căzute. În bucătărie, Feride isca mirosuri plăcute, apetisante,

iar İnci întindea rufele la uscat în micuța curte laterală. Spălătoreasa cânta cu pasiune, nepăsătoare la nenorocirile care se abătuseră dureros asupra tuturor celor din jurul ei. Ce să-i pese ei de război? Și ce să le pese lui Feride sau tinerei İnci de război? În acea dimineață, toată lumea avea ceva de făcut. Eu stăteam cu nasul lipit de geam și mă uitam afară, la grădina vântoasă și foșnitoare care avea frumusețea ei sălbatică, de iarnă, iar Mehmet era prins cu joaca pe podea.

Tata a intrat în cameră să-și toarne niște vin și, poate pentru că eu arătam abătut sau pentru că İnci nu era acolo ca să ne supravegheze, ne-a spus mie și lui Mehmet să mergem în salon și să ne jucăm acolo.

În salon, unchiul bea cafea turcească, arătând mâhnit. Nimeni nu ne-a observat, așa că m-am așezat pe un scaun și atunci mama m-a privit, probabil întrebându-se ce căutam acolo. Unchiul vorbea despre mătușa mea, spunând că starea ei de sănătate părea să se agraveze. Am simțit în vocea lui o neliniște, o îngrijorare. Apoi a pomenit de fermă, spunând că majoritatea bărbaților de acolo fuseseră recrutați odată cu el și că nu știa cine o să aibă grijă de toate în viitor.

Bunica stătea foarte tăcută. Stătea și se uita la Ahmet, ca și cum ochii ei nu s-ar mai fi săturat să-l privească pe el, fiul ei cel mare, primul născut. Nu era o femeie emotivă, dar în ziua aceea ochii i-au tot jucat în lacrimi și numai mândria ei mare, puternică a putut să le oprească. Bănuiesc că, pentru prima oară în viața ei, își dădea seama ce putea să facă războiul familiilor. Pentru prima oară, cred, s-a văzut pe sine ca o femeie lipsită de apărare, ignorantă, care n-a știut nimic despre alte evenimente în afară de cele din mica ei lume, o lume în care contau doar sociabilitatea, bârfa și formalitățile. Și ultimii doi bărbați din viața ei plecau de lângă ea. Sunt aproape sigur că nu stătea să se gândească la ce-or fi simțit mama sau mătușa mea. Rece din fire și nițel despotică, întotdeauna vedea lucrurile numai în raport cu ea. Ea își pierdea fiii, poate pentru totdeauna, pe când mama și mătușa mea își pierdeau doar soții.

Și deși bunica avea o părere foarte bună despre soți, avea una și mai bună despre fii. E o banalitate să spui că puține lucruri le scapă din vedere copiilor, dar e adevărat totuși, iar eu, chiar dacă într-un stadiu incipient atunci, o cunoșteam pe bunica mai bine decât avea să se cunoască ea vreodată. Nu avea timp pentru autoanaliză, iar teoria freudiană încă nu ajunsese în Istanbul. O cunoșteam și pe mama, după cum cunoșteam și nucleul latent de duritate pe care îl avea în ea, așa încât, atunci când firea ei aspră a ieșit la iveală, n-am fost luat prin surprindere, recunoscându-i din timp existența până atunci ascunsă. Astăzi n-aș putea să le schițez portretele în tușe precise dacă nu aș privi în trecut, cu ochii unui copil, la imagini pe care le crezusem apuse. Dar așa cum azi aceste imagini îmi readuc în minte, atât de limpede, locuri, scene, conversații din trecut, tot așa ele îmi reamintesc, în parte, *senzațiile* pe care le-am avut când eram copil.

De pildă, în acea zi de noiembrie, eu știam ce se petrecea în mintea bunicii, ca și cum și-ar fi strigat gândurile în gura mare. Când i-a cerut unchiului meu să rămână pentru masa de prânz, știam că prelungea momentul tragic al despărțirii, iar când el a refuzat, ea a părut să se surprindă în interior, arătând mică și abandonată în fotoliul ei înalt. Unchiul i-a spus că avea multe treburi de rezolvat în Sarıyer și că era îngrijorat din pricina mătușii mele și, în tot acest timp, a avut grijă să-i evite privirea, poate simțind că, dacă s-ar fi uitat prea de aproape, ar fi cedat și el.

traducere de Marius-Adrian Hazaparu

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Feride a preparat pentru cină:

- lokum*;
- fistic în ulei de măsline;
- frunze de varză umplute;
- orez.

2. Bătaia tobelor din seara cinei anunță:

- Bairamul;
- începerea Ramadanului;
- începerea școlii;
- începerea războiului.

3. Anul nașterii lui Orhan Bey este:

- 1883;
- 1884;
- 1885;
- 1886.

4. Motivul pentru care tatăl naratorului merge în Sariyer este:

- pentru a se înrola;
- pentru a-l căuta pe unchiul Ahmet;
- pentru a căuta pâine;
- pentru a-l duce acasă pe unchiul Ahmet.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

- Bekçi Baba este însoțit de un om care bate o tobă.
- Bunica vrea să pregătească *lahana dolmasi*.
- Bunica spune că Ahmet s-a născut în 1885.
- Doamna Müjgan a leșinat.
- Feride caută pâine la brutărie.
- Orhan Bey și-a îmbrățișat copiii.
- Unchiul Ahmet este neliniștit din cauza soției sale.
- Unchiul Ahmet aduce bomboane copiilor.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

- Precizează numele vecinului invitat la cina de familie.
- Menționează efectul pe care privirea arogantă a bunicii îl produce asupra băiatului.
- Explică motivul pentru care tatăl băiatului îl caută pe unchiul Ahmet.
- În text există următoarea secvență:

„Bunica stătea foarte tăcută. Stătea și se uita la Ahmet, ca și cum ochii ei nu s-ar mai fi săturat să-l privească pe el, fiul ei cel mare, primul născut. Nu era o femeie emotivă, dar în ziua aceea ochii i-au tot jucat în lacrimi și numai mândria ei mare, puternică a putut să le oprească. Bănuiesc că, pentru prima oară în viața ei, își dădea seama ce putea să facă războiul familiilor. Pentru prima oară, cred, s-a văzut pe sine ca o femeie lipsită de apărare, ignorantă, care n-a știut nimic despre alte evenimente în afară de cele din mica ei lume, o lume în care contau doar sociabilitatea, bârfa și formalitățile. Și ultimii doi bărbați din viața ei plecau de lângă ea. Sunt aproape sigur că nu stătea să se gândească la ce-or fi simțit mama sau mătușa mea. Rece din fire și nițel despotică, întotdeauna vedea lucrurile numai în raport cu ea. Ea își pierdea fiii, poate pentru totdeauna, pe când mama și mătușa mea își pierdeau doar soții.”

Prezintă, în cel mult 10 rânduri, atitudinea bunicii.

D. (12 puncte)

Unul dintre prietenii tăi a postat pe Twitter următoarea afirmație: „Să fii liber nu înseamnă să faci tot ce vrei, ci să știi că poți să vrei.”

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte răspunsul tău la această postare. În redactarea răspunsului tău, vei formula două argumente prin care să-ți susții poziția în raport cu afirmația postată.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

Iubite tată,

M-ai întrebat odată, acum de curând, de ce susțin că mi-e frică de tine. Ca de obicei, n-am știut ce să-ți răspund, în parte tocmai pentru că mi-e frică de tine, în parte pentru că frica asta se întemeiază pe prea multe elemente ca să ți le pot enumera măcar pe jumătate stând de vorbă cu tine. Și dacă încerc acum să-ți răspund în scris, răspunsul meu va fi incomplet, pentru că și în scris frica și urmările ei mă paralizează în fața ta și pentru că proporțiile acestei situații depășesc cu mult puterile memoriei și rațiunii mele.

Problema a fost întotdeauna foarte simplă pentru tine, cel puțin în măsura în care tu ai vorbit despre asta în fața mea sau, fără alegere, în fața multor alora. Ți se părea că treaba stă cam așa: tu ai muncit din greu toată viața, ai sacrificat totul pentru copiii tăi și mai ales pentru mine, ca urmare, eu am trăit totdeauna fără nicio grijă și în belșug, n-am avut niciun motiv să mă preocup de grijile vieții de toate

zilele sau să resimt vreo altă grijă de orice fel; tu, în ce te privește, n-ai pretins nicio mulțumire pentru toate acestea, știi foarte bine ce înseamnă „recunoștința copiilor”, dar te-ai fi așteptat totuși la ceva în schimb, la vreun semn de simpatie; în loc de toate astea, eu m-am ascuns întotdeauna din fața ta, în camera mea, cu cărțile mele, cu țicniții mei de prieteni, cu gândurile mele exaltate; cu tine n-am stat niciodată deschis de vorbă, la templu n-am venit niciodată să stau lângă tine, nici la băi, la Franzenbad, nu ți-am făcut vreodată vreo vizită, și n-am avut în nici vreun alt fel sentimentul vieții de familie; de prăvălie și de celelalte preocupări ale tale nu m-am interesat niciodată, fabrica am lăsat-o cu totul în mâinile tale și eu mi-am văzut de treaba mea, pe Ottla am încurajat-o în încăpățânarea ei și, în vreme ce pentru tine nu mișc un deget (nici măcar nu-ți ofer vreodată un bilet de teatru), pentru prietenii mei fac totul. Dacă ai sta să mă judeci, reiese că, deși nu-mi reproșezi de-a dreptul ceva necuviincios sau rău (poate cu excepția ultimei mele intenții de a mă căsători), în orice caz mă acuzi de răceală, înstrăinare, nerecunoștință. Și chiar îmi reproșezi toate acestea ca și cum ar fi vina mea, ca și cum eu aș putea schimba totul virând doar puțin o dată cârma, în vreme ce tu n-ai nici cea mai mică vină, poate doar că ai fost prea bun cu mine.

Felul acesta al tău obișnuit de a-ți reprezenta lucrurile îl consider îndreptățit numai fiindcă și eu cred că tu ești cu totul fără vină pentru înstrăinarea care s-a produs între noi. Dar la fel, pe de-a-ntregul nevinovat sunt și eu. Dacă aș putea să te fac să recunoști asta, atunci ar mai fi cu puțință – nu chiar o viață nouă, căci pentru asta suntem amândoi prea bătrâni, dar un fel de pace, nu încetarea, ci îmlânzirea, neîncetărilor tale reproșuri. [...]

Franz

Franz Kafka, *Scrisoare către tata*, traducere din germană de Mircea Ivănescu

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, prin valorificarea textului citat:

1. Menționează două dintre motivele care l-au determinat pe Franz să-și redacteze scrisoarea către tată.
2. Formulează, într-un enunț, definiția „recunoștinței copiilor”, valorificând textul dat.
3. Precizează o cauză a deprecierii relației dintre tată și fiu, valorificând textul dat.
4. Ilustrează, cu două exemple din textul dat, felul în care fiul se apără de „sentimentul vieții de familie”.

B. (12 puncte)

Redactează un text de cel mult 20 de rânduri, care să reprezinte pledoaria ta pentru exprimarea fără inhibiții a sentimentelor în raportul dintre părinți și copii. În textul tău, vei face referire atât la fragmentul citat, cât și la experiența ta culturală/umană.

SUBIECTUL al III-lea

10 puncte

Privește cu atenție captura de ecran a paginii unei pensiuni, pe site-ul de rezervări online www.booking.com.

1. Notează localitatea în care se află pensiunea a cărei disponibilitate este verificată și perioada pentru care se dorește rezervarea.
2. Precizează două facilități pe care le oferă pensiunea.
3. Explică prin ce strategie se încearcă realizarea unei dinamici continue a prezentării pensiunii.
4. Realizează, pe baza informațiilor din captura de ecran, o prezentare a pensiunii, de cel mult 10 rânduri.

Facilități suplimentare

Aflați mai multe

86 clienți au fost foarte încântați de sejurul lor

9,6 „Mobilier modern, curățenie în camera, priveliște frumoasă”

R Ruxana România

9,6 „Proprietarii și personalul foarte amabili. Exemplar as putea spune. Camerele aproape noi. Excelent”

R Roxana România

6,7 „Camere confortabile, dragute. Micul dejun destul de bun.”

S Simona România

10 „Peisaj de viș, aer curat, personal amabil, curățenie, mobilier bine întreținut, cu gust, mâncare bună, unele produse de la localnici - credem noi (brânză și smântână de casa), cașcavalul e foarte gustos. Foarte fumos!”

Tipul camerei	Capacitate	Preț pentru 2 nopți	Opțiunile dumneavoastră	Selectați camere	Confirmați rezervarea
<p>Cameră dublă superioară cu balcon Foarte solicitată!</p> <p>↑ Exceptional de curat - 71 comentarii</p> <p>Alegeți patul:</p> <p>☐ 1 pat dublu mare </p> <p>☐ 2 paturi separate de o persoană </p> <p>Balcon, vedere la munte TV cu ecran plat</p> <p>Baie privată balcon, vedere la munte, canalie prin cablu, birou, încălzire, mochetă, garderobă/dulap, duș, uscător de păr, articole de toaletă gratuite, toaletă baie, prosoape, lenjerie de pat</p> <p>Veceți toate facilitățile proprietății</p> <p>Prețurile sunt per cameră pentru 2 nopți Inclusiv : 9 % TVA, Mic dejun.</p> <p>Rezervat recent!</p>		<p>349 lei</p> <p>Oferta Inteligentă a zilei</p>	<p>Mic dejun Bun inclus</p> <p>Anulare GRATUITĂ înainte de 10 mai 2018</p>	<p>0 ▼</p> <p>Foarte solicitată – au mai rămas doar 5 camere!</p>	<p>Voi rezerva</p> <p>Nu este nevoie de înregistrare</p> <p>Nu aveți nevoie de card de credit!</p>

Jackpot! Acesta este cel mai mic preț pe care l-ați vizualizat în Văltug pentru perioada aleasă!
2 nopți (1 24 mai - 5 26 mai)